

L. Burda Zsuzsanna

A FÉNYKERESZT KÚRJE...

Valaki lopja a napokat!
A napomat elveszik tőlem:
álmaim fürtje most
megszakadt,
viszik a holnapot
tőlem.
Harangok zúgása
elmerül,
oson egy fénykereszt
kúrje.
Aranyfürt valahol
fenn akadt,
nem látszik a holnapom tőle.

ÁTVISZEM A VÁROSON AZ EMLÉKEIMET /részlet.../

VI. vers

Az ébredést a hajnal hozza,
visszaenged az álmaidba.
Még benned él egy búcsúzás,
vagy véget ér.
Messze még a szabadulás!
Ablakod ködös valótlan kép,
mert láthatatlan a néma
vonulás, a maradék idő,
halovány folt,
sápadt festetlen vászon,
amikor a remény visszaér.

VII. vers

A szivárvány hidat von a tájra.
Újra teremti a pillanatot.
A csillagok mind égi virágok
kinyílnak, mint a világ
átszűrt valóság ketrece.

VIII. vers

A magány titkos rácsain
a lélek lüktet ott belül.
Gondolatod hártja a pillanatot,
mely visszatartja lélegzeted.
Aztán felszakad benned valami,
nem tudod, nem ismered a nevét.
Forrón szabadul a szikrányi remény,
mosolyogsz, amikor senki sem látja.
Megborzongsz: a gondolatod
lassan partot ér.

IX. vers

A csillagok háza mind kihűlt,
kopár mezők őrzik a hangokat.
Ébren álmodod az életed,
csak szédítő próba az utad,
tompítja fájdalmad a néma táj.

ÉSZREVÉTLENÜL

A dobbanás, a ritmus egyre halkuló,
felhők fölötti, mögötti a csend.
Fészkéből kiesett madár sikoly:
Nincs más ragyogás, csak isteni mosoly.

Kicsi lángot, édes szerelmet
fellobbantja a Nap!
Még nem gondolsz az elmúlásra,
dédelgeted öledben az álmokat.

Simogatod a százszor összegyűrt levelet.
Nem is keresel hűvös menedéket,
visszaidézed a régi hangokat.
Letakarod a tükröd vazeüstjét:
az emlék mégis örökké marad.